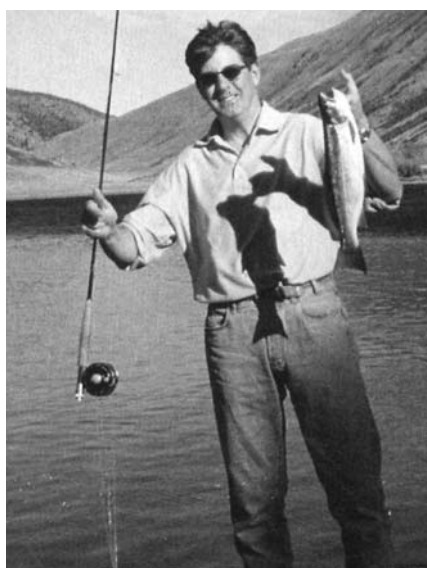

Paul Edmund-Davies: een passie voor muziek, wijn en reizen

Nora Lee Garcia

Tot voor kort was Paul Edmund-Davies eerste fluitist in het London Symphony Orchestra. In september 2004 verscheen in het Amerikaanse tijdschrift *Flute Talk* onderstaand interview met hem van de hand van Nora Lee Garcia, fluitdocent aan de universiteit van Central Florida. Toen het interview gemaakt werd had hij het orkest nog niet verlaten.

Paul Edmund-Davies had al op jonge leeftijd belangstelling voor muziek.

“Omdat mijn vader orgel en piano speelde, was er in mijn jeugd thuis altijd muziek. De componist Alan Ridout was een belangrijke muzikale mentor. Hij ontwikkelde mijn muzikale belangstelling en bracht mij in aanraking met de wereld van de symfonische muziek. Alan doceerde compositie aan de Canterbury Cathedral Choir School en leerde mijn ouders kennen toen ik daar les had. Tegen de tijd dat ik twaalf was, ging hij vaak met ons mee op vakantie. Ik herinner me dat ik helemaal gebiologeerd was door een opname van de *Sacre du printemps* van Stravinsky die hij me liet horen. Hij moedigde me aan om fluit als hoofdvak te studeren en leerde me het belang van het vaststellen van je doelen. Op mijn

middelbare school, King's School in Canterbury, waar voornamelijk sport wordt beoefend, was ik de eerste in de 600-jarige geschiedenis van de school die het diploma 'Associate of the Royal College of Music' behaalde, een certificaat dat je normaal gesproken krijgt na vier jaar studie aan het Royal College. Alan was verantwoordelijk voor dat specifieke doel.

De andere grote invloed op mijn groei en ontwikkeling was Leonard Bernstein. Hij vroeg mij in 1988 om *Halil* op te nemen, zijn stuk voor fluit en orkest, en later speelden we het op een tournee door Europa. Voor ik hem leerde kennen had ik heel veel verhalen over de man gehoord – de meeste niet bepaald lovend –, maar ik ontdekte dat hij vol leven zat en een geweldig gevoel voor humor had. Andere dirigenten waarmee ik graag gewerkt heb zijn Bernard Haitink, Mariss Jansons en Claudio Abbado, vaste dirigent van het London Symphony Orchestra toen ik daar voor het eerst kwam. Mijn eerste opname van *Daphnis et Chloé* was met Abbado, ik zal die dag nooit vergeten. Op weg naar de opname knalde een betonmolen op de zijkant van mijn auto.”

Als kind groeide Edmund-Davies op in Londen, niet ver van Canterbury Cathedral, waar hij op school zat en in het koor zong. De sterke traditie van mannen- en jongenskooren in de Church of England, waar zijn vader predikant was,

droeg bij aan de vroege muzikale opvoeding van Edmund-Davies.

“Ik begon met fluitspelen toen ik negen was, en Trevor Wye was mijn eerste leraar. Hij gaf zowel les op de Choir School als op Guildhall. Hij was niet alleen een geweldige leraar, maar hij nam zijn leerlingen ook op zaterdagmiddag mee naar de racebaan en kocht voor iedereen hamburgers. Dit maakte hem vanuit het perspectief van een jongetje tot een enorm goede leraar. Als tiener had ik nooit de grote ambitie om solist te worden, maar ik zag het London Symphony Orchestra op de televisie, en het leek me fantastisch om daar ooit in mee te spelen. Ik wilde vooral gewoon fluit spelen, en dat is nog steeds zo. Muziek maken moet plezierig zijn en voldoening geven, anders heeft het geen zin om het te doen.

Van mijn negende tot mijn eenentwintigste was Trevor mijn belangrijkste leraar, hoewel ik ook een aantal zomercursussen bij Jean-Pierre Rampal in Nice heb gevolgd. Toen ik twaalf was heb ik voor Marcel Moyse, die een masterclass gaf in Canterbury, één van zijn *24 Petites Etudes* voorgespeeld; ik begreep geen woord van wat hij zei en had geen werkelijk begrip van de Franse school van fluitspelen, maar voor hem voorspelen was een geweldige ervaring.”

Na zijn debuut in de Wigmore Hall in 1978 kreeg Edmund-Davies aanbiedingen voor optredens voor radio en televisie. Hij trad toe tot

het gilde van professionele orkestmusici toen een vroegere leraar hem als last-minute remplaçant aanbeval bij het English Chamber Orchestra om de zieke eerste fluitist William Bennett te vervangen. "Het orkest was een programma met barokmuziek aan het opnemen voor een televisieserie over de geschiedenis van het orkest, en ze hadden iemand nodig die een programma kon spelen met onder andere de *Badinerie* uit de b-klein-Suite van Bach, en wel zonder repetitie. Ik had na mijn eindexamen aan de Guildhall School een tijdje bij Bennett gestudeerd, en hij heeft me op deze manier geholpen de muziekwereld binnen te komen. Bij de opname ontmoette ik de eerste hoboïst Neil Black, een van de helden uit mijn jeugd. Toen ik naar de gezondheid van Bennett vroeg antwoordde Black met een grapje dat Bennett zijn rug had geblesseerd, waarschijnlijk toen hij een bladzijde in zijn agenda omsloeg. De last-minute vervanging liep goed, en in 1982 nodigde het English Chamber Orchestra mij uit om eerste fluitist naast Bennett te worden. Dit was in de periode dat Wibb, zoals iedereen hem noemde, veel in Duitsland was om les te geven, en ik speelde vaak de eerste partij. Als hij er wel was speelde ik tweede fluit. Ik moedig jonge fluitisten aan om elke kans om tweede fluit te spelen aan te nemen, omdat je zoveel leert van het werken met een goede fluitist. Het kan ook waardevol zijn om te spelen naast een middelmatige fluitist, omdat je leert wat je niet moet doen. Onder de concerten die in die tijd een onvergetelijke indruk op mij maakten waren de Mozart-pianoconcerten die Murray Perahia speelde en tegelijk van achter de piano dirigeerde. Hij dwong het orkest tot het uiterste te gaan, maar de resultaten waren huiveringwekkende, opwindende uitvoeringen. Ik raad studenten die voorbeelden willen beluisteren van een goede Mozartstijl en -interpretatie vaak

zijn opnames van de pianoconcerten aan, of die van Radu Lupu. Door mijn werk bij het English Chamber Orchestra werd mijn naam in het Londense circuit bekend, en het London Philharmonic en het Philharmonia Orchestra begonnen me te bellen als ze een fluitist nodig hadden. Ik speelde af en toe in het London Symphony Orchestra in de tijd dat Peter Lloyd er solofluitist was. Omdat ze op tournee gingen vroegen ze me om de plaats met Lloyd te delen en de helft van ieder programma te spelen. Terug in Londen vroeg Peter of ik de eerste plaats vast met hem wilde delen, een idee dat me enorm aansprak. Audities kunnen in Engeland lang duren. De volgende twee jaar huurde het orkest soms mij in, naast verschillende andere spelers, maar toen een half jaar zonder oproep was verstreken dacht ik dat ze niet langer in me geïnteresseerd waren. Maar toen kreeg ik zonder voorafgaande waarschuwing een verzoek om weer te komen spelen, en in 1984 werd ik eerste fluitist naast Peter. Toen hij in 1987 wegging werd ik de eerste fluitist."

Edmund-Davies gaf vijftien jaar les aan de Guildford School of Music and Drama in het Barbican Centre. "Guildford is ook de thuishaven van het London Symphony Orchestra, dus daar lesgeven was handig, hoewel het gebouw van beton is, en foeilelijk. Mijn benadering van mijn werk kan beïnvloed worden door de fysieke omgeving, dus een paar jaar geleden ben ik naar het Royal College of Music verhuisd. Andere leraren daar zijn Susan Milan, Graham Meyger en Jaime Martin, die onlangs is weggegaan als eerste fluitist bij de Royal Philharmonic Orchestra en nu bij de English National Opera speelt. Ik geef soms privéles en advies aan scholen en academies. Hoewel het moeilijk kan zijn om als adviseur de vorderingen van studenten te volgen, kan ik zo lesgeven en tege-

lijktijd de beleidsperikelen omzeilen."

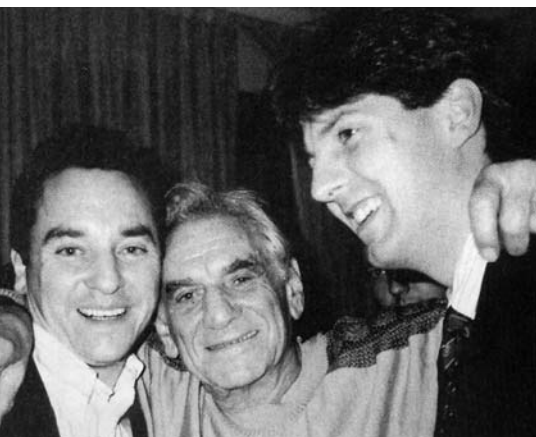
Bij het lesgeven valt het Edmund-Davies op dat studenten tegenwoordig niet in staat zijn om genoeg lucht in hun instrument te blazen, en zonder voldoende lucht is er geen toon en geen communicatie.

"Leerlingen van negen jaar zijn meer geïnteresseerd in voetbal en vinden een goede longcapaciteit of verfijnde articulatie niet zo spannend. Om een blaasinstrument goed te kunnen bespelen moeten musici atletisch in vorm zijn, en ze zouden zich minder druk moeten maken over snelle vingertechniek, die onvermijdelijk de muziek schaadt."

Edmund-Davies raadt leraren ook aan "om te zoeken naar de positieve kanten van het spel, hoe frustrerend een student ook is, en de grote kracht en schoonheid te tonen die gevonden kan worden in zowel de muziek als het fluitspelen. Natuurlijk is het heel erg moeilijk voor leraren om enthousiast te blijven over muziek als leerlingen er niet voor open staan en goede raad aan dovemansoren is gericht."

Recitals, masterclasses en soloconcerten in Japan, Australië, Nieuw-Zeeland, de Verenigde Staten en door heel Europa vullen voor Edmund-Davies de gaten tussen de London Symphony-seizoenen. Met solisten van het London Symphony Orchestra, de hoboïst Roy Carter en de pianist John Alley, formeerde hij het Deutz Trio, nadat het ensemble zich tijdens de regelmatige uitzendingen van de BBC bewust was geworden van hun speciale muzikale chemie. "Ik regel de meeste concertafspraken", zegt hij. "Ik dwing programmasamenstellers eenvoudigweg om ons aan te nemen. We spelen muziek uit alle periodes."

Edmund-Davies speelt deze concerten op een handmade Powellfluit, en hij bezit ook instrumenten van Yamaha, Muramatsu

Ray Carter en Edmund-Davies met dirigent Leonard Bernstein

en Arista. "Ik heb ook een Louis Lot, die vanwege het karakteristieke geluid goed is voor kamermuziek."

In zijn vrije tijd buiten de muziek verzamelt Edmund-Davies wijn, vooral Franse wijnen uit de Champagne en Bourgogne. Deze belangstelling leidde tot een verbinding tussen zijn trio en Deutz Champagne.

"Ik houd van wijn, en door de band met een champagnefirma spelen we concerten in en rondom het Champagnegebied in Frankrijk. Ik vind het leuk om meer te weten te komen over wijnen en de mensen te leren kennen die deze wijn maken. De werelden van wijn en muziek hebben vele overeenkomsten. Mensen met een passie voor het maken van wijn lijken vaak op mensen die veel om muziek geven. Ik houd erg van reizen, wat mijn honger naar muziek, wijn en lekker eten in verschillende delen van de wereld stilt. In vele opzichten is reizen een van de grote voordelen van het werk als musicus."

Edmund-Davies vraagt zich af hoe lang de platenindustrie nog kan bestaan.

"De klassieke muziekbusiness maakt een ongelooflijk moeilijke tijd door. Ik ben niet geïnteresseerd in opnames als het product alleen maar op de plank in de winkel ligt te verstoffen. Opnames met educatieve waarde met nieuwe uitgaven

van bladmuziek zijn voor mij interessanter. In 2001 heb ik de Bachsonates opgenomen voor Kevin Mayhew, de uitgeverij van de muziek die ik bewerkt heb. De uitgever heeft de bladmuziek uitgebracht met een solo-cd met de sonates, samen met een tweede cd met de klavecimbel- en cellopartij, zodat fluitisten thuis met begeleiding kunnen spelen. Niet iedereen heeft een klavecimbel en cello in zijn huiskamer. Opnames van de Fantasieën van Telemann en de solosonates van J.S. en C.P.E. Bach zijn ook uitgebracht met een uitgave van de bladmuziek erbij (Mel Bay). Ik heb verschillende soortgelijke projecten in de maak."

Op zoek in antiekwinkels in de vroege jaren '90 ontdekte Edmund-Davies een behoorlijk versleten exemplaar van etudes van Giuseppe Rabboni, de eerste fluitist van de Scala in Milaan van 1826 tot 1856. Na veel bewerken en onderzoek gaf Kevin Mayhew in de zomer van 2003 de editie van Edmund-Davies uit, inclusief opnames van de etudes.

"Ik houd erg van de muziek van Bach en geniet van Mozart, maar er bestaat geen stuk voor fluit dat vergelijkbaar is met de pianoconcerten of opera's van Mozart. Ik zou een beetje stom zijn als ik de muziek van Ravel uit het orkestrepertoire niet zou waarderen – *Daphnis et Chloé*. De *l'Après-midi d'un faune* van Debussy is gewoon doodeng om te spelen, en *Daphnis* is verrukkelijk en ook een van de meest sublieme stukken die ooit geschreven zijn."

Gevraagd naar carrière-advies voor jonge fluitisten antwoordt Edmund-Davies dat "zij die een echte passie voor muziek hebben hun droom moeten volgen, een precies, helder idee over hun capaciteiten moeten ontwikkelen en zich moeten informeren over de verschillende soorten banen die er in de muziekwereld zijn. Hout- en

koperblazers kunnen beter elke mogelijkheid voor een carrière onderzoeken dan zich specialiseren op een beperkt gebied, omdat het steeds moeilijker wordt om in de muziek je brood te verdienen. Freelance-musici moeten zoals elke andere ondernemer hun bedrijf voeren en verkopen wat de mensen willen kopen; doen ze dat niet, dan zijn ze gauw werkeloos. Als je alleen maar fluit speelt ben je gedwongen strijd te leveren. De mogelijkheid om verschillende dingen te doen, inclusief de randgebieden van muziek, zoals theater, is alleen maar een voordeel. Studenten moeten zich ook realiseren dat musici hun eigen gevangenisstraf creëren, omdat het studeren heel veel tijd opslokt, die eenzaam wordt doorgebracht."

Op den duur zou hij graag naar Frankrijk verhuizen, maar niet vanwege de fluittraditie. "Londen is een geweldige culturele stad, maar ik heb nu de leeftijd bereikt waarop ik graag onder blauwere luchten zou willen leven dan die in Engeland. Muziek bewerken kun je op een computer overal doen. Ik vind het heerlijk om te liefhebber in het arrangeren van muziek, en ik heb thuis een bescheiden mogelijkheid om muziek op te nemen, en dit alles zou ik graag verder willen onderzoeken. Ik hoop door te gaan met reizen en het geven van masterclasses en recitals, maar over tien jaar wil ik niet meer in het London Symphony Orchestra spelen. Mijn grootste prestatie tot dusver is om enthousiast te blijven voor werk dat veel herhaling met zich meebrengt. De muziek is helemaal niet oudbakken geworden, en ik ben geestdriftiger voor muziek dan ooit tevoren."

Vertaling: Tina Ruijs

